

Τὰ ἴα τὰ ποιητικώτατα ἐκεῖνα ἄνθη, ἅπερ σύμπαντες ἀγαπῶμεν, καὶ ἰδίως χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας οἱ Ποιηταί, εἶνε ὡς ἡ ἀφελὴς κόρη τῶν δασῶν καὶ τῶν ὀρέων, ἣτις μετριόφρων καὶ ἀπείριτος ὑπὸ δένδρου κορμόν, διαχέει τὴν χάραν καὶ τὴν θυμηδίαν τοῖς περίξ διὰ τοῦ εὐχρόου προσώπου καὶ τῶν ἡδέων βλεμμάτων αὐτῆς, τὰ ἴα εἶνε ὁ τύπος καὶ τὸ υπόδειγμα τῆς ἀρετῆς ἐνδικαιτομένης ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μακρὰν πολὺ μακρὰν τῶν πόλεων ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ ὀρεσιβίου χωρικοῦ, ὑπὸ τὸν καθαρὸν καὶ ἐλευθέρων ἀέρα τῶν δασῶν· τὰ ἴα τέλος εἶνε τὰ κομψότατα ἐκεῖνα ἄνθη, ἅπερ διὰ τὴν χάριν, τὴν ποικιλίαν καὶ τὸ τερψίθυμον αὐτῶν μύρον μετηνέχθησαν ἀπὸ τῶν ὀρέων εἰς τὰ ἀνθοκομεῖα τῶν πόλεων τυχόντα τῆς θερμότερας ἀγάπης καὶ περιποιήσεως.

Περὶ τὰ διακόσια εἶδη ἱὼν εἶνε γνωστά, βλαστάνοντα εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἡμισφαίρια, ὧν τὰ πλεῖστα ἀνήκουσιν εἰς τὸν νέον κόσμον· Ἐν Ἑλλάδι βλαστάνουσι περὶ τὰ 15 εἶδη ἱὼν· ἐν τούτων περιεργότατον καὶ θαυνώδες ἐκλήθη παρὰ τοῦ Βοασσιέρου *ἱὸν τὸ δελφινανθές*, τοῦτο εἶνε ἐν τῶν σπανιωτέρων φυτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Χλωρίδος· ὁ δὲ ἀείμνηστος ἡμῶν καθηγητῆς τῆς Βοτανικῆς Θ. Ὁρφανίδης, ὡς ἐν τοῖς «Γεωπονικοῖς» αὐτοῦ ἀναγράφει, ἀπήντησεν αὐτὸ μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ θεσσαλικοῦ Ὀλύμπου κατὰ τὸ 1857 καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀθῶνος κατὰ τὸ 1862· ἐν ἄλλο ἐπίσης ὠραῖον ἀνεκάλυψε παρὰ τὰ Βιτώλια τῆς Μακεδονίας κληθὲν παρὰ τοῦ κ. Βοασσιέρου *Ὁρφαρίδειον*.

Ἄλλ' ὅ,τι κοσμεῖ τοὺς κήπους τῶν φιλανθῶν εἶνε τὸ ἱὸν τὸ τρίχρουν ἐξευγενισθὲν παρὰ τῶν ἀνθοκόμων εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε οὐδ' ὑποπτεῖ τις τὴν ταπεινὴν αὐτοῦ καταγωγὴν, παρατηρῶν τὰ εὐχρᾶ ἄνθη του· ἡ διαφορὰ αὐτοῦ ἡ καλουμένη κηπαία γνωστὴ παρὰ πᾶσιν ὑπὸ τὸ γαλλικὸν ὄνομα *pansée* ἔλαβε τόσα χρώματα, τόσα σχήματα καὶ τόσα μεγέθη, ὥστε καταντᾷ δύσκολος, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἀδύνατος, ἡ περιγραφή καὶ ἡ ἀπαρίθμησης αὐτῶν.

Τὰ ἴα καλλιερгоῦνται εἰς γῆν βαθεῖαν, παχεῖαν καὶ ἐλαφρὰν, τερπόμενα μᾶλλον ὑπὸ τὴν σκιὰν ἢ ὑπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ ἔχοντα ἀνάγκην συχνῶν ποτισμάτων· πολλαπλασιάζονται δὲ διὰ διαιρέσεως τοῦ ποδός.

Τὸ κηπαῖον τρίχρουν ἱὸν (ὁ κοινῶς πανσές) εἶνε φυτὸν ἐτήσιον, σπείρεται εἰς ἐλαφρὰν καὶ παχυτάτην γῆν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος καὶ μεταφυτεύεται, ἀφ' οὗ ἀποκτήσῃ τέσσαρα ἢ πέντε φύλλα· ἀνθεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς μέχρι τέλους τοῦ Μαΐου. Οἱ θέλοντες νὰ ἔχωσι καλὰ ἄνθη τοῦ κομψοτάτου τούτου φυτοῦ πρέπει νὰ τὸ τρέφωσι δι' ἀφθόνων καὶ χωνευμένων λιπασμάτων, καὶ νὰ ἐκλέγωσι τὰ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος σπέρματα αὐτοῦ, ἐκ τῶν καλητέρων, ποικιλωτέρων καὶ μεγαλητέρων ἀνθῶν, νὰ σπείρωσι δὲ ταῦτα ἐγκαίρως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ νὰ προστατεύωσι τὰ ἄνθη ἀπὸ τῶν καυστικῶν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνων, ὅσον ἐνεστι περισσότερον, χωρὶς ὅμως νὰ τὰ στερεῶσι καὶ τοῦ ἀναγκαίου φωτός.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Εἰς ἰουδαῖον τινὰ ζητοῦντα νὰ πωλήσῃ εἰς τὸν Ἀλφόνσον τὸν βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας, εἰκόνα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου ἔντι 500 δουκάτων. Ἀδὲν πρέπει νὰ ᾔσῃ τόσον πλεονέκτης τῶν προγόνων σου, τῷ ἅπαντ' ὁ Ἀλφόνσος, οἵτινες ἐπώλησαν ἄντι 30 μόνον δουκάτων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων. Μὴ ζητῆς λοιπὸν διὰ μόνην τὴν εἰκόνα τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ 500 δουκάτα.

Στιχογράφος τις Γάλλος ἀποστείλας ἕκ τινος ἐπαρχίας εἰς τὸν Πιρὸν μίαν τραγωδίαν του, παρεκάλεσεν αὐτὸν δι' ἐπιστολῆς του νὰ τὴν ἐξετάσῃ καὶ νὰ σημειώσῃ πάντα ἐπιλήψιμον στίχον διὰ σταυροῦ. Ἐλθὼν δὲ μετ' ὀλίγον εἰς Παρίσιους ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πιρὸν καὶ λαβὼν τὸ χειρόγραφόν του, τὸ ἀνοίγει καὶ πλήρης χαρᾶς λέγει εἰς τὸν κριτὴν του· πῶς; δὲν ἐσημειώσατε οὐδὲ ἓνα καὶ σταυρόν; Ὁ Πιρὸν ἀπεκρίθη· καὶ μήπως ἤθελες νὰ μεταβάλλω τὴν τραγωδίαν σου εἰς ἀληθὲς κοιμητήριον;

Φλύαρός τις καὶ πνεύματος ἐστερημένος, ἀφοῦ διὰ τῶν ἀνοησιῶν του κατεζάλησεν ἐπὶ ὁλόκληρον ὥραν τὴν συναναστροφὴν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὕρισκετο, ἀποταθεὶς ἐπὶ τέλους εἰς κυρίαν τινα, εἶπε — Κυρία μου, δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι λαλῶ ὡς βιβλίον; — Ὡ! μάλιστα, κύριε, ὡς βιβλίον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν λείπει ἄλλο εἰμὴ τὸ δέσιμον.

Πορθημεὺς τις ἐδέχθη εἰς τὴν λέμβον του νέους τινάς, οἵτινες εἶχον πάντες λάβει ὀνόματα ζῶων, ὡς λέγων, τίγρις, κύων, πάνθηρ κτλ. Ὅτε ὁ πορθημεὺς ἤκουσεν αὐτοὺς καλοῦντας ἀλλήλους διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων, διερράγη εἰς γέλωτα ἄσβεστον. Οἱ νέοι τὸν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν. Γελῶ, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, βλέπων διὰ μιᾶς εἰς κιβωτὸν τοῦ Νῶε, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνήχθησαν παντὸς εἶδους ζῶα.

Η ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Γερμανός τις ἦτο ζηλότυπος διὰ τὸ ὕδωρ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐνίπτετο τὰς χεῖρας ἡ ἐρωμένη του. Ἐτερός τις ἐζηλοτύπει εἰκόνα κυρίου εὕρισκομένην ἐν τῷ δωματίῳ του. Ζηλότυπός τις παρὰ τῷ Πλαύτῳ συνέζη ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς ἐρωμένης του, ἐπειδὴ κατὰ τὴν προσευχὴν τῆς ἐπεκαλεῖτο θεὰς καὶ οὐχὶ θεούς. Ἐνεκα ζηλοτυπίας οἱ χριστιανοὶ τῆς Συρίας καθιέρωσαν ὅπως αἱ γυναῖκες ἐξομολογῶνται μετὰ τὸν ἄνδρα. Ὁ Ἀκόστα ἀναφέρει ὅτι ἡ τοιοῦτου εἶδους ἐξομολόγησις ἀπὸ φύλου εἰς φύλον ἐξετελεῖτο ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων καὶ ἐν Περσῶν, καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐξομολογεῖτο μόνον εἰς